

דברי חכמה

75

לכפר הנשיא

גיליון מס. 2782 * ג' אב תשפ"ג * 21 יולי 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

יולי 2023

כפר הנשיא חוגגת 75 שנים להקמתה.

כולנו צריכים להרים ראש בגאווה על מה שקם כאן במהלך 75 שנה, כשהמייסדים עלו לקרקע, והתיישבו ראשונים על אדמת הטרשים עם קשיים לא מעטים, שאיתם התמודדו הוותיקים שבינו, ובהחלט מגיע לכם הוותיקים כבוד רב. עשיתם זאת ברוח אנגלית ועם סבלנות נפלאה, ואת הפירות קוצרים היום לאור העמידה העיקשת שלכם, שיצרה כאן קיבוץ משגשג ופורה.

אחרי הגרעין הראשון מתנועת הבונים, באו גרעינים נוספים, ומשפחות מעורבות, ויצרו יחד קהילה מעורבת וחזקה, קהילה רב דורית גדולה ואיתנה עם משפחות וילדים וחברים ותיקים, וכולם ביחד יכולים לחוש סיפוק וגאווה. נבנה כאן ישוב שרוצים לגור בו, ולמרות הקשיים הכלכליים של הקיבוץ, אנחנו חיים ושורדים. לחברים לא חסר כמעט כלום, אמנם לא תמיד קל לסגור חודש אבל, מסתדרים לא רע ולכן, באמונה ואופטימיות, ועם כבוד אחד לשני, נמשיך להתרחב ולהתחזק ונגיע רחוק.

כפר הנשיא הוא חלק מהפאזל של הגליל, ושל מדינת ישראל כולה לטוב ולרע, כי המדינה בה אנו חיים היום היא מדינה עמוסה באי הסכמות, חוסר צדק, וחלוקת האוכלוסייה למגזרים שונים. שסע מיותר שנוצר בעיקר ע"י חלק מהמנהיגים, שמדברים בלשון פוגענית, בשליחת אמירות לא אחראיות ומשסעות, ולפעמים לא מדויקות (שקריות), שמסבות נזק כבד למדינה כולה וגם לנו... אני מאמין שאנחנו בקיבוץ כפר הנשיא, יחד עם המדינה, נתגבר גם על זה, ונראה שנים טובות ויציבות קדימה.

ולמרות הכול, חשוב שנזכור שיש לנו התיישבות נהדרת, ולא נחליף אותה באחרת!!

בקיזור, יום התיישבות שמח ורגוע, ואוסיף צרור ברכות לאירוע:

ברכות להתיישבות, כי יום הולדת הוא יום חשוב, יום של שמחות, אך גם יום של חשבון נפש לא פחות, ואולי גם חשיבה לרחוק. ברכות להתיישבות, שעלתה על גבעה ריקה, והפריחה אותה, להתיישבות יפה שנבנתה בכוחות עצמה, ויש לה את כל הנתונים סביבה, הירדן למטה, החרמון למעלה, וגם שכנים מיוחדים במינם, טובא-זנגריה בדרום, מחניים בצפון, ראש פינה במערב, ושדה תעופה קרוב, בקיצור היא קרובה למקומות המיוחדים והנכונים, מכול הסוגים!! ברכות להתיישבות שבראשה שומרת על רמה, ובמזג שלה ידועה כחמה, עם חברה מעורבת ומאוד פעילה, בקיצור היא נראית לא רע לגילה, אך, טרם מצאה לה שלוה, כי היום כולם מחפשים רק כלכלה.... היא אומנם תוססת ופעילה, אבל לפעמים מתביישת לחינם בעצמה. נולדה על בסיס שוויוני סוציאליסטי, והיום הסגנון קפיטליסטי שנוריסטי. בקיצור, אם לומר זאת ישר, ובלי בושה, תהיה דעתנו עליה אשר תהיה, לכולנו מוטב שההתיישבות תמשיך ותחיה, כולנו צריכים לאחל לה עכשיו, שנים ארוכות ושיפור במצב, כי כולנו יודעים – וזו לא רק מילה, שחינו שלנו תלויים בשלה...

ברכות חמות ל 75 השנים היפות!! יוסי כץ

יצאתי מהתערוכה "בית בשבילי הוא..." בהרגשה אופטימית מאוד.

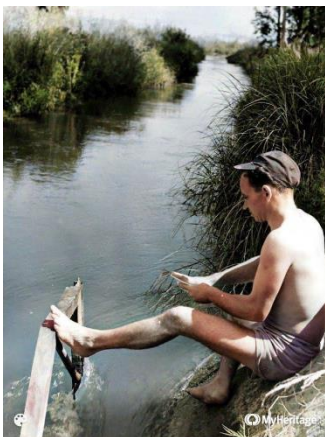
דליה זלצברג, בסיועו של יבין בן רשף, אצרה תערוכה שהיא יותר מסתם אוסף תמונות ומיצבים. אני רואה בזה הזדמנות לבחון איך אנשים מרגישים לגבי הבית והחיים בכפר הנשיא.

יש שתי משמעויות מובחנות ונפרדות "home" באנגלית ל"בית" ול-"home". מעניין שאין מילה בעברית ל-"home" והתערוכה הייתה בהחלט על התמונות והמיצבים היו מגוונים ולדעתי מלאי רגשות ותקווה.

רגשות רגשות ותקווה.

לבסוף, אני מרגיש שאני חייב להוסיף הערה על המיצב של קבוצת האמנות של בוסמת. הקבוצה מחולקת שווה בשווה בין הרחבה לחברי הקיבוץ, והרעיון של חיבור הבית לכל הקהילה התקבל פה אחד, ללא עוררין. כולם לקחו חלק, והמסר היה ברור: "הבית" עבורי הוא חלק מהקהילה. כמו שאומרים – צריך כפר כדי לגדל ילד.

פול בילגורי

האור שבקצה המנהרה

להלן כמה דברים שכתבתי בתשובה לדובי הלמן, כהרחבה לדברים שכתבתי לו כתגובה למאמרו בכתב העת האינטרנטי "בין חברים".

1. אז ככה, בנוסף לכך שמדינת ישראל היא, ברוח מגילת העצמאות, יהודית ודמוקרטית, הרי היא גם מדינה שיש לה צבא כהכרח שלא יגונה. ואנחנו צריכים להחליט בסופו של יום, כל יום, אם אנחנו רוצים להיות צבא עם מדינה או מדינה עם צבא. ומשום שרוב רובו של הצבא מורכב מחיילי מילואים. מדובר למעשה במאות אלפי אזרחים שחובתם האזרחית קודמת לחובתם הצבאית.

2. וכאשר מדינתם משנה את חוקי המשחק באמצע המשחק ומנסה להתחזות להיות משהו אחר, אפל ומושחת. מוטל עליהם בהיותם אנשים שלוקחים אחריות על החברה האזרחית, לקום לעשות מעשה ולנקוט עמדה. יהיה מחירה אשר יהיה.

רבים מאיתנו, הלוואי שיהיו יותר רבים, שואלים את עצמם מה היה קורה אילו חיילי הוורמכט היו מאותתים לקנצלר שלהם, ההוא ששרף את הרייכסטאג, את מה שמאותתים אלפי חיילי מילואים לראש ממשלתם הסוחר על גבו שלושה כתבי אישום, שבגינם אסור היה לו עפ"י חוק, להיות חצרן בית ספר וגם לא שר בשום ממשלה, אבל דווקא להיות ראש ממשלה מותר לו.

3. ובכן ההיסטוריה מלמדת אותנו שהרבה מאוד אנשים ערכיים היו גם שם בשנות השלושים הסוערות ושיתפו פעולה עם תהליכים שהסתיימו בסופו של יום במחנות ריכוז והשמדה. קרוב לוודאי שאמרו לעצמם ואולי גם לאחרים את המילים המרגיעות שכתבת: "על העם הזה לא תשתלט שום דיקטטורה או הפיכה צבאית. ובכן למה לי לדאוג".

4. למה לדאוג? משום שהדמוקרטיה היא כוח ההרתעה האמיתי שלנו. ומשום שכל חוק שמכוננת ממשלת התועבה הזאת, החל בעילת הסבירות וכלה במינוי רבנים דתיים אורתודוקסים לכל ישוב, גם חילוני, מטרתו להפוך את מדינת ישראל של מגילת העצמאות, זו שהבטיחה ש"מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקיבוץ גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא

מושתתה על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל; תקיים שיוון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין" לאתנוקרטיה דתית שתדוף, נשים, להט"בים, ערבים וכל מי שסוטה מ"דרך הישר" של פורום קהלת. ובוא נזכור שאחרי הכל גם נוויל צ'מברלין לא דאג.

5. לכן כן, לעניות דעתי המאוד לא קובעת, יש לסרב לשתף פעולה עם ממשלה כזו שלאסונו הרב בנויה ברובה מאנשים שבכלל לא שירתו בצבא. כאלה שחמקו משירות מילואים פעיל למען קריירה אישית. וגם כאלה שהיו אזרחי כבוד בחדרי החקירות של המחלקה היהודית של השב"כ. כל הארסנל המפואר הזה כנראה לגיטימי לשיטתך. אבל האנשים הנאבקים למען ערכים דמוקרטיים, ערכים של שוויון והגנה עיקשת על מיעוטים ומוחלשים, הו לא דרכם של אלה איננה ראויה בעיניך.

6. כולנו יודעים שמי שאיננו לומד מטעויות העבר נידון לשוב אליהן. מרטין לותר קינג נהג לומר ש"אסור אף פעם לשכוח שבסופו של דבר, כל מה שהיטלר עשה היה חוקי". ואילו רוזה פארקס שסירבה לקום ממושב השמור ללבנים בלבד באוטובוס בדרום, עברה על החוק והלכה לכלא. אני מניח ובעיקר מקווה שבליבך אתה מזדהה עם מי שעוברים על החוק למען חברה צודקת ולא נוטה מוכה עיוורון אחר בעלי הכוח להשחית.

7. אנחנו חיים בתקופה לא שגרתית. ותקופות כאלה מטיבן, תובעות מאנשים להעז ולצאת מאזור הנוחות שלהם ולשלם על כך מחיר. ולזכור היטב שבעצם מאז ומעולם את האור שבקצה המנהרה הביאו לנו אותם אנשים שידעו שאין שום אור בקצה המנהרה שלא הם יהיו אלה שידליקו אותו. ואז ירו בהם.

8. אני מקווה שכל עוד רוח באפי יהיה לי את האומץ ואת הזכות להיות שייר למחנה שמזדהה עם דמויות כמו אברהם לינקולן, מרטין לותר קינג, מהטמה גנדי, אמיל גרינצווייג ויצחק רבין. בני אדם שפתחו לאנושות דרך חדשה ושילמו על כך בחייהם. ולא להשתייך למחנה האנשים המזדהים עם ויקטור אורבן מהונגריה, מתיאוש מורבייצקי מפולין, דונלד טראמפ הוולגרי מארה"ב, והמושחת הפרטי שלנו בנימין נתניהו שכנראה ממחר מאוד להספיק לחגוג את חג החורבן שלנו בט' באב. עכשיו תבחר.

פינת הקריקטורה השבועית: סבל מבלוטת זרקא (לא כל כך בטוח שהוא סבל)

22.7	טלי מלכה
	שחר שלום
	הילל עומר
23.7	נועה מעין
24.7	מוטי בן אדיבה
	אליס אזולאי
25.7	ג'וסי אב
	דובי בר דוד
	קרין איילון
	רוני וולפסון
26.7	ויטה מנג'גורסקי
	אלברט אילייב
	גילי קולינס
	כפיר מושקוביץ
	רננה זולטי
	גילי כרמי
	עדי איילון
27.7	יעד מזרחי

סיפור לשבת

את הסיפור היפה הזה, דליה זלצברג הקריאה בפתיחה החגיגית של התערוכה "הבית שלי הוא..."

לב חדש מהניילונים / נעם חורב

אמא שלי חולת ניקיון.
אני זוכר אותה ביום שישי, עם קוקו-ספונג'ה ומוזיקה פול-ווליום,
מחזיקה מגב ביד אחת, שפריצר ביד שנייה - ונכנסת לאטרף.
הייתי צריך לחכות בחוץ עד שיתיבש (חס וחלילה שאדרוך על
הרטוב ואשאיר לה סימנים!).
ואיתי, מחוץ לבתיהם - היו מחכים גם הבת של שרה התופרת, והבן
של יפה מהפיצוחים, והבת של אסתי המורה - פרלמנט הילדים
המחכים, שזכו באמא חולת ניקיון.

פעם קלטתי אותה ממהצת מגבות מטבח.
פעם בהיתי בה שואבת את שואב האבק בשואב קטן יותר.
פעם תפסתי אותה משפריצה על אבא שלי עם השפריצר, ועוברת
עליו עם סמרטוט.

לפני שבוע ביקרתי בעפולה.
נכנסתי הביתה ו... בלגן.
כלים בכיור.
צעצועים מפוזרים על הרצפה.
שמיכת פליז מכווצ'צ'ת על הספה.
נעליים זרוקות על השטיח.
תוהו ובוהו.
הסתכלתי עליה המום, והיא מיד הבינה וסיננה לי, "בסדר, בסדר,
כולה קצת בלגן... מחר אני משתלטת על הכול".

כנראה שאמא שלי, סוף סוף, הפנימה משהו חשוב:
בית מבולגן זה בית שחיים בו.

יש כלים מלוכלכים בכיור כי תודה לאל - לא חסר אוכל.

והצעצועים מפוזרים על הרצפה כי טפו-טפו יש כבר הרבה נכדים, והם כולם בריאים ושמחים, ואוהבים להשתולל אצל סבא וסבתא, ולפזר את הלגו שמחר ינעץ את שיניו המחודדות ברגלו החשופה של אבא שלי.

והשמיכה על הספה נשארה שם מאתמול, כשלאמא שלי היה קר, ואבא שלי הביא לה כרבולית שהם קיבלו במבצע באיזו תחנת דלק.

ויש נעליים בסלון כי אבא שלי, ברוך השם, עם כל בעיות הגב שלו, עדיין יוצא להליכות, חוזר מותש, זורק אותן על השטיח וצונח על הספה.

והבית כולו מקושט בבלגן שיוצרים בני האדם שחיים בו, וכל חלק בו הוא אנדרטה לסיטואציה אנושית או לרגע קטן, ובעיקר – הבלגן הזה הוא עדות חיה לבית מפוץ בחום, ובאוכל טוב, ובריבים משפחתיים, ובנכדים שובבים, ובים של אהבה, חדרים לבנים סטריליים שמורים לבתי משוגעים.

וכמו הבית, ככה גם הלב.
לב מבולגן, שרוט, לב שפועם בכאוס מוחלט –
הוא לב שביקרו בו. שטיילו בו.
וכאבי הלב שלנו, הם סימן לכך שמישהו דרך על אדמת לבנו והשאיר טביעות רגל, התגלגל בבוכו, והפך את הסדר הקפוא ששורר בלב בודד, בלב חדש מהניילונים.

והלוואי שעד סוף ימיי אנשים ייכנסו ויצאו מסלון לבי –
ישוטטו בין החדרים, יחלצו נעליים, יפזרו לגו
ישאירו כלים ויעשו בלגן.

שבת שלום - דורית

